

מ"ת 27650/04/14 - מבקשת, מדינת ישראל נגד משיב, עמאר מנאע ת. ז.

בית המשפט המחוזי בחיפה

20.4.14

מ"ת 27650-04-14 מדינת ישראל נ' מנאע(עציר)

בפני	כב' השופט כמאל סעב
מבקשת	מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד	עמאר מנאע ת. ז. 308297126 (עציר)
משיב	

בשם המבקשת עו"ד יאיר גויכמן.

בשם המשיב א. תגר וע"ד גאלי מנאע.

החלטה

לפניי בקשת המדינה למעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו בתיק פלילי 27643-04-14 (להלן: "התיק העיקרי").

המבקשת הגישה נגד המשיב כתב אישום בתיק העיקרי ובו ייחסה לו עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 לחוק העונשין תשל"ז - 1977, (להלן: "חוק העונשין"), ביחד עם סעיף 335 (א)(1) לחוק העונשין, מעשה פיזיות ורשלנות - עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, והיזק בזדון לפי סעיף 452 לאותו החוק.

בכתב האישום נטען כי ביום 10/04/14, בשעות הערב, שהה המתלונן עלי חמדאן ואחותו דוניא חמדאן (להלן: "האחות") בחנות מחשבים השייכת למתלונן (להלן: "החנות").

בשעה 20:00, הגיע המשיב ברכבו ועצר בסמוך לחנות, ירד מהרכב ונכנס לתוכה, פנה לאחות ודרש ממנה לצאת החוצה. בין המשיב לבין המתלונן, התפתח עימות מילולי על רקע סירובו של המשיב לאירוסים המתלונן לאחות המשיב.

המשיב יצא אל רכבו, הצטייד במוט ברזל שהיה ברכב וחזר אל החנות. המשיב שבר באמצעות המוט את חלון הזכוכית שבחזית החנות, תקף את המתלונן באמצעות אותו מוט. המתלונן ניסה לגונן על עצמו באמצעות ידיו, אך המשיב המשיך והכה אותו באמצעות אותו מוט.

כתוצאה מהמכות, נגרמו למתלונן שבר סיגמנטרי באולנה שליש תחתון עם תזוזה מלאה, שבר באולנה שליש עליון באמת יד שמאל, חבלה בכתף, שפשופים ושריטות בצד הגבי של מרפק שמאל. המתלונן נותח ואושפז מיום האירוע ועד ליום 13/04/14.

כאמור, המשיב במהלך תקיפת המתלונן גרם נזק גם כן, למספר מחשבים שהיו בחנות ובהמשך עזב את החנות ונמלט מן המקום.

המשיב נהג ברכב, בדרך נמהרת ורשלנית שהיה בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה משום שנהג במהירות גבוהה על המדרכה המיועדת להולכי רגל.

המבקשת סבורה כי יש להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים וזאת בשל קיומן של ראיות לכאורה ועילת מסוכנות סטטוטורית.

בבקשה למעצר עד תום ההליכים פירטה המבקשת את הראיות הקיימות בתיק החקירה ואשר מהוות בסיס לאישומים שיוחסו למשיב. כך שקיימות ראיות לכאורה ואף מעבר לכך.

עוד נטען כי קיימת עילת מעצר סטטוטורית - עילת מסוכנות, ולכן יש להורות על החזקתו מאחורי סורג ובריה עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

אמנם למשיב אין עבר פלילי והסנגור ביקש לקיים את הדיון ולטעון לגוף הבקשה אף בטרם העתיק את חומר החקירה. הסנגור לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה ואף טען כי המשיב הודה בחקירה במיוחס לו, תוך שהוא מפנה את טענותיו לחלופת מעצר, ואף לשם כך הגיש תצהירים של שני מפקחים לגבי שתי חלופות, ולמרות שהסנגור ביקש לקיים דיון בבקשה תוך וויתור על הגשת תסקיר מעצר, הציעה המבקשת, להפנות את המשיב לשירות המבחן לשם הגשת תסקיר מעצר.

הסנגור כאמור ביקש לקיים דיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים ולטעון לגוף העניין כי לדעתו אין צורך בהגשת תסקיר מעצר. המדובר במי שהודה במעשה שיוחס לו לכן קיימות ראיות לכאורה וכי גם אם קיימת עילת מעצר, הרי עילה זו התרוקנה מתוכנה, לגישתו, לאחר שהובהר כי המכובדים של שתי המשפחות (משפחת המשיב ומשפחת המתלונן), שוקדים על עריכת סולחה והשכנת השלום בין הצדדים היריבים.

בהקשר להליכי הסולחה ראוי לציין כי לדיון שהתקיים בפניי התייצבו מפקחים מוצעים שנחקרו על ידי בא כוח המבקשת וכן נציג משפחת המתלונן, יחד עם המתלונן.

נציג המשפחה הדגיש כי מתנהלים תהליכים של השכנת השלום ועריכת סולחה בין היריבים וזאת כדי להביא לשקט ולשלום בין שתי המשפחות ואף המתלונן, לבקשת בא כוח המבקשת נתבקש להביע עמדתו בעניין, פנה וביקש לשחרר את המשיב ממעצר תוך שהוא מדגיש את יחסי הידידות והחברות ששררו ביניהם והביע תקווה כי יחסים טובים אלו ימשכו.

עיינתי בחומר החקירה וניתן לומר כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה גבוהה - אף קיימת הודאה מטעם המשיב וכי בנסיבות העניין מקימות גם עילת מעצר של מסוכנות.

במצב דברים זה, על בית המשפט לבחון האם יש להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, לאחר שיבחן את חלופות המעצר שהוצעו ובעיקר האם יש בחלופות או באחת מהן, כדי לצמצם את המסוכנות הנשקפת מהמשיב כלפי המתלונן - ראו בש"פ 8431/13 **יונס אבו סרחאן נגד מדינת ישראל**, (ניתנה ביום 23.12.13), בש"פ 8679/13 **מדינת ישראל נגד פלוני**, (ניתנה ביום 1.1.14) [ושבה קבע בימ"ש עליון כי על בית המשפט הדין בבקשה למעצר עד תום ההליכים, לבחון קיומן של ראיות לכאורה, עילת מעצר והיעדרה של חלופת מעצר ראויה], ובש"פ 1155/14 **מדינת ישראל נגד רשיד בן יחיא בלאל**, (ניתנה ביום 16.2.14).

בעניינינו המדובר במסוכנות ממוקדת ומופנית כנגד המתלונן בלבד. המשיב יליד 1992, אין לו עבר פלילי ומתנהל באופן נורמטיבי. הרקע לאירוע האלים, שאין לזלזל בו, הוא רצונו של המתלונן להתארכ עם אחותו של המשיב, דבר שמשפחת המשיב מתנגדת לו.

ברי כי אין זו הדרך הנכונה וההולמת לפתור סכסוכים בדרכי אלימות. בתי המשפט על ערכאותיהם השונות, גינו באופן חד משמעי הדרך שהוכרה בפסיקה "כתת תרבות הסכין" ובעניינינו "תת תרבות המוט" - היו שסברו כי מעצר עד תום ההליכים מהווה חלק מגורמי ההרתעה, הגם שאנו לא נמצאים בשלב זה של ההליך - שלב הטלת העונש, אך כידוע הפסיקה של בית המשפט העליון שינה הגישה זו וקבעה כי המעצר אינו יכול לבוא כמפרעה על חשבון העונש.

בית המשפט העליון בפסיקתו הענפה הורה לבתי המשפט, שבבקשה למעצר עד תום ההליכים, חובה ראשונה היא לבחון חלופת המעצר המוצעת ויכולתה של החלופה, אם לא לאיין את המסוכנות לצמצם אותה במידה הדרושה לשם הבטחת שלומו ובטחונו של הציבור ובעיקר של המתלונן ובמצב דברים זה יש להעדיף את החלופה על פני המעצר - לעניין ההשוואה בין נאשמים בעבירות אלימות והאבחנה ביניהם תוך שחרור חלק מהם לחלופה ראו והשוו בש"פ 2123/14 **מחמד גאנם נגד מדינת ישראל**, (ניתנה ביום 3.4.14).

אכן מקובל במקומותינו להפנות את המשיב לשירות המבחן לשם הגשת תסקיר מעצר, אך משביקש הסנגור שלא להפנותו לשירות המבחן ומשביקש לטעון לגוף הבקשה, לא מצאתי צורך ומקום להורות לשירות המבחן בנסיבות העניין, להגיש תסקיר מעצר - להבדיל מהמקרה שנידון בבש"פ 7953/10 **סנד חאלדי נגד מדינת ישראל**, (ניתנה ביום

מסוכנותו של המשיב כאמור, מופנית כנגד המתלונן ולכן קביעת חלופת מעצר שיהיה בה כדי להבטיח את שלומו של המתלונן ולצמצם את יכולת המשיב לשוב ולפגוע בו, הגם שלא הונח בפניי חומר שיש בו כדי להצביע על אפשרות כזו, יעדיף בית המשפט את השחרור של המשיב - שזה הכלל, לחלופת המעצר על פני המעצר שהוא: החריג לכלל - ראו בש"פ 537/95 גנימאת נגד מדינת ישראל, (ניתנה ביום 6.4.95) ודנ"פ 2316/95 גנימאת נגד מדינת ישראל, (ניתנה ביום 12.11.95).

בתי המשפט נהגו להפריד בין עילות המעצר לבין חומרת העבירה, כאשר האחרונה חדלה מזה זמן רב להוות עילה למעצר עד תום ההליכים. ההיגיון העומד מאחורי גישה זו, הוא: שאין זה מקובל ואין זה נכון ליצור מצב שבו יהיה המעצר מפרעה על חשבון העונש, כי הרי בבוא העת ולאחר שהמשיב ירשע בדין, יבחן בית המשפט את העונש הראוי וההולם בהתאם לשיקולי הענישה ובעיקר לאור תיקון 113 לחוק העונשין, כך שבסופו של יום יטיל על המשיב את העונש ההולם.

לא שמעתי מפיו של בא כוח המבקשת השגות או טענות כנגד המפקחים ועל כן, אני מסיק מכך שמדובר במפקחים מתאימים ושיש ביכולתם למלא את תפקידם כראוי. מה גם, שזו התרשמותי מהם ומיכולתם למלא תפקיד זה.

הגם שלא הוגש תסקיר מעצר נראה לי כי בנסיבות העניין ניתן להעדיף את החלופה על פני המעצר ולכן אני מחליט לדחות את הבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים ומורה על שחרורו בתנאים הבאים:

1. המשיב יפקיד סך של 20,000 ₪ במזומן.
2. המשיב יחתום על ערבות עצמית על סך 30,000 ₪.
3. המשיב ימציא שלושה ערבים (צד ג') כשכל אחד מהם יחתום על ערבות על סך 15,000 ₪.
4. המשיב ישוחרר לחלופת מעצר בכפר פסוטה וישהה בביתם של מר שאוקי חורי, ת.ז: 20907176 וגב' עואטף חורי, ת.ז: 20900387, במעצר בית מלא. אין צורך בפיקוח בצוותא של שני המפקחים על המשיב ודי בפיקוח של אחד מהם.
5. ניתן בזה צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד המשיב, צו שיבוטל עם סיום ההליכים המשפטיים נגדו בתיק זה ובלבד שלא תהיה עילה אחרת כדין לעיכוב יציאתו מן הארץ.

6. בהתקיים התנאים הנ"ל, ישוחרר המשיב לחלופת מעצר, שאם לא כן, יובא בפני שופט תוך חמישה ימים מהיום.

ניתנה היום, כ' ניסן תשע"ד, 20 אפריל 2014, במעמד ב"כ המבקשת עו"ד אמיר אוליאל, המשיב באמצעות יחידת הליווי ובא כוחו עו"ד א. תגר ועו"ד ג. מנאע.

תיק החקירה הוחזר לבא כוח המבקשת עו"ד אמיר אוליאל.